

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/96/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818010170
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5818010170.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Štefana Tomáša, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. marca 2024 odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/7/2018 zo dňa 18.7.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/7/2018 zo dňa 18.7.2023 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a o náhrade škody obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. E. F. XXX, D. C.,

o d s u d z u j e:

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

o d ō v o d n e n i e:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/7/2018 zo dňa 18.7.2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. E. F. XXX, D. C., uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 28.05.2017 v čase okolo 13.30 hod. v C., na sídlisku G. na ulici H. fyzicky napadol I. J., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že ho opakovane zovretou päsťou udieral do oblasti ľavej ruky, do temena hlavy, ľavého boku a ľavého ucha, pričom I. J. následne prepadol na lavičke, čím mu spôsobil pomliaždenie temeno záhlavovej oblasti vľavo, pomliaždenie krku vľavo, pomliaždenie a podkožný krvný výron hrudníka vľavo s odreninou kože, zlomeninu X. rebra vľavo, pomliaždenie a odreninu kože lakťa vľavo, pomliaždenie ľavej ruky, s adekvátnou dĺžkou doby liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 33 dní.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovanému podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50

ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., H. F. XXX/XX, škodu vo výške 1.185,60 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to proti všetkým výrokom rozsudku. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 27.09.2023, osobne podaným na Okresnom súde Námestovo dňa 28.09.2023, a to nasledovne:

Obžalovaný žiada zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. a následne, nech vo veci rozhodne sám odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že z dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodí, pretože nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Rozsudok súdu prvého stupňa považuje obžalovaný za nesprávny, nezodpovedajúci stavu veci a zákonu. Obžalovaný sponchybnuje správnosť spôsobu hodnotenia výsledkov dokazovania súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s obhajobou obžalovaného.

Odvolací súd už zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 30.11.2021, pretože súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie ktorých treba dokazovanie opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Po vrátení veci prvostupňový súd vykonal hlavné pojednávanie v dňoch 23.05.2023 a 18.07.2023. Na hlavnom pojednávaní opätovne vypočul svedka poškodeného I. J., ďalej vypočul svedkyňu K. a znalca L. E..

Obžalovaný aj po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa zotrváva na svojom stanovisku, ktoré prezentuje od začiatku trestného stíhania jeho osoby, že popiera, že mal poškodenému spôsobiť zranenia popísané v odbornom lekárskom vyjadrení L. E. a tiež popiera, že by konal spôsobom, ktorý sa mu kladie za vinu v podanej obžalobe. Obžalovaný zastáva názor, že aj po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa, v intenciách vzrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok popísaný v obžalobe sa stal tak, ako je tam uvedený, a že ho mal spáchať obžalovaný.

Obžalovaný zotrváva na tom, že aj naďalej sú tu rozpory ohľadom priebehu skutkového deja, ktoré neboli odstránené ani po doplnení dokazovania (opakovaním už vykonaných dôkazov).

Svedok poškodený I. J. v rámci svojho výsluchu opakovane uviedol viaceré verzie, že „v čase útoku“ zo strany obžalovaného mal stáť, neskôr mal prepadnúť cez lavičku, pričom hneď na to popisuje, že „bol na nohách a potom ho to posadilo“. Súd prvého stupňa priebeh skutkového deja v rámci výroku o vine ustálil tak, že poškodený po fyzickom útoku zo strany obžalovaného následne prepadol na lavičku, čo v konečnom dôsledku tvrdil obžalovaný. Vypočutá svedkyňa K. naopak prepadnutie poškodeného cez lavičku nepotvrdila.

V ďalšom obžalovaný namieta výsluch znalca L. E. z viacerých dôvodov. Primárne namieta, že L. E. bol na hlavnom pojednávaní dňa 18.07.2023 vypočúvaný v procesnom postavení znalca, avšak v tejto trestnej veci znalecký posudok nepodával. L. E. v tejto trestnej veci vypracoval odborné lekárske vyjadrenie pod číslom 36/2017 dňa 25.08.2017 a k tomuto bol v prípravnom konaní vypočutý dňa 19.02.2018. L. E. bol potom súdom prvého stupňa pri jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní nesprávne poučený a to podľa § 144 Tr. por. a následne bolo súdom prvého stupňa umožnené stranám vykonať jeho výsluch podľa nesprávneho poučenia podľa § 268 ods. 2 Tr. por. Znalec je osoba odlišná od osoby, ktorá podáva odborné vyjadrenie. Osoba, ktorá podáva odborné vyjadrenie, sa vypočúva ako svedok a to aj v prípade, ak takéto odborné vyjadrenie podáva znalec.

Obžalovaný tiež namieta, že L. E. sa vyjadroval ku skutočnostiam, ku ktorým sa mu neprináležalo vyjadrovať a tieto hodnotiť. Jedná sa predovšetkým o hodnotenie poškodenia vozidla z dopravnej nehody poškodeného tesne pred skutkom. L. E. v rámci svojej výpovede hodnotil okolnosti dopravnej nehody, respektíve škodovej udalosti, ktorá mala samotnému skutku predchádzať, zameril sa na rozsah poškodenia vozidla pri rôznych nehodových dejoch. L. E. nie je zapísaný ako znalec na posudzovanie a vyhotovovanie technickej analýzy nehodového deja dopravných nehôd, ani znalcom posudzujúcim rozsah poškodenia vozidiel pri dopravných nehodách, či škodových udalostiach, ako to vyplýva zo stránky Ministerstva spravodlivosti. L. E. je zapísaný v zozname znalcov v odbore: 480000 - Zdravotníctvo a farmácia, Odvetvie: 480600 - chirurgia. Obžalovaný má preto za to, že súd prvého stupňa nemal na túto časť výpovede L. E. prihliadať. Úlohou L. E. nebolo hodnotiť a určovať priebeh

nehodového deja z dopravnej nehody poškodeného, ani sa vyjadrovať k okolnostiam poškodenia vozidla z jednotlivých nehodových dejov (táto skutočnosť ani nebola predmetom dokazovania), jeho úlohou bolo popísať zranenia poškodeného a určiť možný mechanizmus ich vzniku.

Z výpovede L. E. vyplýva, že pripustil, že ak by poškodený narazil do volantu ľavou stranou pri rýchlosti 60 km/hod. s tým, že vozidlo by muselo naraziť do pevnej prekážky, tak u poškodeného mohlo dôjsť k zlomenine rebra na ľavej strane. L. E. pripustil, že zranenie typu (zlomenina rebra) ako utrpel poškodený, môže v tejto rýchlosti, keď idúce vozidlo narazí do stojaceho vozidla, vzniknúť.

L. E. tiež uviedol, že všetky zranenia poškodeného popísané v odbornom lekárskom vyjadrení, mohli vzniknúť aj pádom poškodeného cez lavičku. V prípade, že poškodený neutrpel zranenia pri náraze pri dopravnej nehode, ale zranenia utrpel prepadnutím, respektíve pádom cez lavičku, potom nie je preukázaný úmysel obžalovaného, teda subjektívna stránka prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný, keď kráčal smerom k poškodenému (ako to uvádza sám poškodený), nemohol predvídať, že poškodený prepadne cez lavičku. Úmysel obžalovaného nesmeroval k takému poškodeniu zdravia, aké poškodený utrpel prepadnutím cez lavičku.

Obžalovaný zastáva názor, že napriek vykonaným dôkazom po zrušení a vrátení vecí súdu prvého stupňa, nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, na základe ktorého skutkového deja poškodený utrpel zranenia popísané v odbornom lekárskom vyjadrení. Ak by sme pripustili, že tieto poškodený utrpel prepadnutím cez lavičku, nie je dôvodným ich utrpenie pričítať obžalovanému, nakoľko obžalovaný nemohol predpokladať a ani predvídať, že poškodený cez lavičku prepadne. V prípade pripustenia možnosti, že zranenia poškodený utrpel tesne pred skutkom pri dopravnej nehode (nárazom v rýchlosti 60 km/hod.), obžalovaný rovnako nie je zodpovedný za ich vznik. Obžalovaný znovu na tomto mieste opakuje, že od začiatku trestného stíhania popiera, že by mal poškodenému spôsobiť zranenia špecifikované v odbornom lekárskom vyjadrení. Obžalovaný potvrdil, že videl, ako poškodený prepadol cez lavičku, avšak nie je pravdou, že ho udieral, ako to popisuje poškodený.

Svedkyňa K. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že videla celý priebeh skutku, avšak poprela, že by poškodený prepadol cez lavičku. Výpoveď tejto svedkyne sa javí ako nedôveryhodná, s poukazom na rozpor jej výpovede s výpoveďou poškodeného, ako aj obžalovaného, ktorí zhodne potvrdili, že poškodený cez lavičku prepadol, ktorá skutočnosť je významná. Svedkyňa tvrdila, že na miesto, kde sa mal skutok stať, mala dobrý výhľad, napriek tomu, že v spise sú založené fotografie, z ktorých je zrejmé, že výhľadu z jej balkóna na miesto, kde sa mal skutok stať, bránili (v tom čase) koruny stromov. Výpoveď tejto svedkyne je možné považovať za nedôveryhodnú a účelovú aj s poukazom na výpovede ďalších svedkov (svedkyňa B., svedok L.), z ktorých ani jedna výpoveď nepotvrdila výpoveď svedkyne K. o udieraní a bytí poškodeného obžalovaným.

V tejto súvislosti obžalovaný opäť poukazuje aj na osobný a blízky vzťah tejto svedkyne k osobe poškodeného, čo vyplýva z jej správania k osobe poškodeného, keď svedkyňa sa veľmi intenzívne zaujímalala o zdravotný stav poškodeného, a to až tak, že bola prítomná pri jeho ošetrení v Oravskej poliklinike v Námestove na chirurgickej ambulancii dňa 29.05.2017 (ktorú skutočnosť potvrdil poškodený), svedkyňa disponuje dôvernými informáciami o prekonanom operačnom zákroku poškodeného, ktoré nie sú verejne známe a navyše poškodený oslovuje svedkyňu familiárne „teta“.

Vykonaným dokazovaním potom neboli rozptýlené vážne pochybnosti o tom, akým spôsobom poškodený k zraneniam prišiel. L. E. pripustil možnosť vzniku zranení u poškodeného viacerými spôsobmi (a to minimálne dvomi - prepadnutím cez lavičku a pri dopravnej nehode tesne pred skutkom), z ktorých ani jeden nebol spoľahlivo vylúčený, naopak všetky alternatívy o možnosti vzniku zranení u poškodeného aj naďalej pretrvávajú. Za takto zisteného skutkového stavu nie je možné jednoznačne a bez pochybností ustáliť, že zranenia mal poškodenému spôsobiť len a výlučne obžalovaný.

Tvrdenie obžalovaného, že nekonal spôsobom, ktorý sa mu kladie za vinu a síce, že mal napadnúť a biť spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti odsudzujúceho rozsudku poškodeného, podporujú aj iné skutočnosti, ktoré vyvolávajú pochybnosti o pravdivosti tvrdení poškodeného. Poškodený pri spisovaní škodovej udalosti s príslušníkmi polície, krátko po skutku (po tom ako bol na ošetrení) im ani len nenaznačil, že sa mal stať skutok, respektíve, že mal byť zbitý. Trestné oznámenie poškodený podával až po uplynutí takmer troch mesiacov od spáchania údajného skutku. Poškodený v čase, kedy sa skutok mal stať, bol konzumentom tvrdých drog, ktorá skutočnosť vyplýva zo znaleckého posudku č. 27/2018, ktorý vypracoval znalec L. H. M. na osobu poškodeného. Potom aj zranenie a to zlomenina X. rebra vľavo, ktoré bolo poškodenému zistené podľa lekárskej správy z nešťátnej chirurgickej ambulancie v Námestove až dňa 05.06.2017, teda na ôsmy deň od spáchania skutku, nie je dôvodným bez ďalšieho pričítať za vinu obžalovanému, nakoľko zlomeninu rebra mohol poškodený utpieť kedykoľvek po skutku alebo aj prepadnutím cez lavičku alebo nárazom vozidla pri škodovej udalosti tesne pred skutkom. Aj z

tohto vyplýva, že v žiadnom prípade nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že zlomeninu X. rebra vľavo poškodenému spôsobil výlučne obžalovaný. V tejto trestnej veci nebol preukázaný ani len moment vzniku tohto najzávažnejšieho zranenia poškodeného a už vôbec nie to, že zranenie malo u poškodeného vzniknúť výlučne protiprávnym konaním obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené, nakoľko je nesporné, že vykonaným dokazovaním neboli odstránené rozpory ohľadom vzniku zranení poškodeného, rovnako tak okolnosti priebehu skutkového deja, možno uzavrieť, že reálny a objektívny priebeh skutkového deja, v dôsledku ktorého poškodený utrpel zranenia, mohol byť aj iný, než je uvedený v skutkovej vete obžaloby, teda mohol byť aj taký, že poškodený utrpel zranenia v súvislosti s dopravnou nehodou, respektíve škodovou udalosťou, ktorú sám zavinil alebo prepadnutím cez lavičku (ktoré mechanizmy vzniku poranení nevylúčil ani L. E. v odbornom lekárskom posudku a výpovedi zo dňa 19.02.2018 a zo dňa 18.07.2023), alebo čo sa týka konkrétneho zranenia zlomeniny X. rebra vľavo dokonca v iný, neskorší deň ako deň, ktorý je uvedený v obžalobe (napríklad po požití návykových látok).

Zo zisteného skutkového stavu, vyplývajúceho z vykonaného dokazovania, je nutné pripustiť a prijať záver, že existujú rôzne objektívne a reálne možné verzie skutkového deja, v dôsledku ktorých mohol poškodený utpieť zranenia popísané v obžalobe. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že zranenia, ktoré poškodený utrpel, mu spôsobil výlučne obžalovaný a z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nesprávny. Rozsudok nezodpovedá vykonaným dôkazom, stavu veci, ani zákonu. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že za utrpené zranenia poškodeného je zodpovedný výlučne obžalovaný, keďže vykonané dokazovanie neprinieslo v tomto smere rozptýlenie pochybností, čo do priebehu skutkového deja a spôsobu vzniku zranení poškodeného.

Obžalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd napravil pochybenie súdu prvého stupňa a aby aplikujúc zásadu in dubio pro reo ho spod obžaloby prokurátora oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Takýto postup je namieste, nakoľko nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný konal tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby, a že obžalovaný mal spôsobiť následok spočívajúci v utrpených zraneniach poškodeného.

Obžalovaný poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. 2Tz 22/1967 a 7Tz 61/1967), ktorá uvádza, že ak zostanú vyčerpané všetky dostupné možnosti smerujúce k spoľahlivému zisteniu skutkového deja, je nutné vykladať priebeh tohto skutkového deja v prospech obžalovaného. Povedané inak, ak reálne prichádzajú do úvahy dve alebo viaceré verzie skutkového deja, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo neuznať obžalovaného za vinného.

Ak by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o vine obžalovaného, potom obžalovaný namieta druh a výmeru trestu, ktorý mu bol uložený. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na zásady ukladania trestov (účel trestu) uvedený v § 34 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Obžalovaný poukazuje na to, že od spáchania skutku uvedeného v obžalobe uplynula doba už viac ako 6 rokov, pričom obžalovaný sa počas tejto dlhej doby nedopustil žiadneho protiprávneho konania, nebol proti nemu vynesene žiadny iný odsudzujúci rozsudok, okrem napadnutého rozsudku (s ktorým sa však obžalovaný nestotožňuje). Obžalovaný vedie normálny život, plní si všetky pracovné, rodinné a občianske povinnosti, dodržiava právne normy, je preto nanajvýš nepravdepodobné, aby pokračoval v trestnej činnosti. Účelom trestu je však aj individuálna prevencia - výchova páchatela k riadnemu životu. Vzhľadom na pomery obžalovaného, na zabezpečenie prevýchovy obžalovaného, by postačoval aj trest peňažný na spodnej hranici. Od spáchania skutku, ktorý je predmetom obžaloby, uplynula doba viac ako 6 rokov, pričom samotné trestné stíhanie voči obžalovanému je vedené taktiež po dobu viac ako 6 rokov, ktorú dĺžku vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov možno pokladať za nedôvodnú a neprimeranú dĺžku trestného konania, bez toho, že by mal na tom vinu obžalovaný.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne nevyjadril.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného sa pred odvolacím krajským súdom konalo v neprítomnosti obžalovaného a za prítomnosti jeho obhajcu a prokurátora. Obžalovaný bol riadne upovedomený o termíne verejného zasadnutia, upovedomenie osobne prevzal dňa 21.02.2024. Lehotu na prípravu verejného zasadnutia mal zachovanú.

V upovedomení o termíne verejného zasadnutia bol riadne poučený o podmienkach konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu doručil senátu odvolacieho súdu písomný súhlas s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti zo dňa 28.02.2024 a ním vlastnoručne podpísaný. Na verejnom

zasadnutí prítomný prokurátor a obhajca obžalovaného zhodne navrhli vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného. Nakoľko tomu nebránila žiadna zákonná prekážka podľa § 293 ods. 6 Tr. por., senát krajského súdu rozhodol o konaní verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. Prokurátor v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu zotrval na dôvodoch písomného odvolania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a alternatívne buď sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby alebo vec vráti súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti obhajca obžalovaného zdôraznil, že nebolo bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané spáchanie žalovaného skutku obžalovaným, čo obhajoba podrobne rozobrala v písomných dôvodoch odvolania. Zvýraznil, že sám poškodený mal významný podiel na tejto udalosti svojím predchádzajúcim konaním, ktorým mohol obžalovaného vyprovokovať k neprimeraným reakciám. Pre prípad, že by odvolací súd dospel k záveru o vine obžalovaného, žiadal obžalovanému uložiť iný druh trestu, ako bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, nakoľko nie je dôvod obžalovanému ukladať trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu, pretože v prípade obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá vedie riadny život, riadne pracuje, má príjem a finančné prostriedky na účte, čo obhajca obžalovaného odvolaciemu súdu preukázal údajom o stave účtu obžalovaného k 12.3.2024. Vzhľadom na uvedené považoval za primerané obžalovanému uložiť peňažný trest.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote a je čiastočne dôvodné vo vzťahu k výroku o treste.

Krajský súd pripomína, že v prípade aktuálne preskúmaného rozsudku na základe odvolania obžalovaného sa jedná v poradí o tretí súdom prvého stupňa v tejto trestnej veci vyhlásený rozsudok. Súdom prvého stupňa vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom, sp.zn. 4T/7/2018 zo dňa 13.09.2018, ktorým obžalovaného uznal vinným totožne s podanou obžalobou z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a odsúdil ho podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov a obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému I. J. škodu vo výške 1.185,60 Eur. Na základe obžalovaným podaného odvolania Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/49/2020 zo dňa 24.02.2021 z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd Námestovo v poradí druhým rozsudkom, sp.zn. 4T/7/2018 zo dňa 30.11.2021 obžalovaného A. B. uznal vinným pre skutok uvedený v obžalobe z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Obžalovaného odsúdil podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 14 (štrnásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil poškodenému I. J. nahradiť škodu vo výške 1.185,60 Eur. Na podklade obžalovaným a prokurátorom podaných odvolaní Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/19/2022 zo dňa 29.09.2022 z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. zrušil aj tento v poradí druhý súdom prvého stupňa vyhlásený rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Naposledy súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 18.07.2023, bližšie konkretizovaným v úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia krajského súdu (v poradí tretí súdom prvého stupňa vyhlásený rozsudok), ktorý je predmetom prieskumu v rámci tohto odvolacieho konania na podklade odvolania obžalovaného. V súvislosti s plnením si prieskumnej povinnosti vo vzťahu k tomuto v poradí tretiemu súdom prvého stupňa vyhlásenému rozsudku odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa v tomto prípade postupoval v intenciách predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu a rešpektoval právny názor v nich vyslovený.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok

výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s podstatnou obhajobou obžalovaného A. B. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného A. B. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný A. B. založil odvolanie v podstatnej miere na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho podstatnými námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie podstatných odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného. V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného prečinu (prečinu ublíženia na zdraví podľa

§ 156 ods. 1 Tr. zák.) a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B. odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. B. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok prečinu ublíženia na zdraví. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok prečinu ublíženia na zdraví v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný A. B. v priebehu celého trestného konania spáchanie skutku popiera. Obžalovaný síce priznáva, že v dobe skutku prišiel do osobného kontaktu s poškodeným I. J. v súvislosti s tým, že poškodený mu krátko pred tým nabúral do jeho odstaveného auta. Obžalovaný však popiera, že by bol poškodeného fyzicky napadol tak, ako to tvrdí poškodený, a že by mu bol spôsobil zranenia. Podľa verzie obžalovaného, poškodený si tieto zranenia musel spôsobiť sám. Keď obžalovaný vyšiel pred bytovku, poškodený pred ním začal utekať a prepadol cez lavičku. Poškodený si tieto zranenia tiež mohol spôsobiť krátko predtým, keď so svojím vozidlom nabúral do jeho odstaveného vozidla. Poškodenému tieto zranenia mohla spôsobiť aj nejaká iná osoba. S poukazom na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní však aj odvolací krajský súd takúto obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako nepravdivú a nehodnovernú, učenú účelovo s cieľom vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť. Takýto záver odvolací súd zdôvodňuje nasledovne:

Nehodnovernosť výpovede obžalovaného a takejto ním prezentovanej obhajoby vyplýva už zo samotnej zmeny postoja obžalovaného ohľadne spáchaného skutku. Obžalovaný najskôr v rámci písomného zdôvodnenia sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 07.09.2017 uvádzal, že poškodeného chytil, potriasol a ten prepadol cez drevenú lavičku pred bytovkou. Obžalovaný neskôr v rámci svojich výpovedí však už tvrdil, že s poškodeným nemal žiaden fyzický kontakt pred tým, ako poškodený prepadol cez lavičku a poškodený cez lavičku prepadol v podstate v dôsledku toho, keď sa snažil utekať pred obžalovaným po tom, ako obžalovaný vyšiel z bytovky, aby s poškodeným riešil poškodenie svojho vozidla, ktoré mu krátko pred tým poškodený nabúral. V tejto súvislosti tiež odvolací súd poznamenáva, že by bolo nelogickým, aby poškodený, ktorý sa v dobe skutku nachádzal pred bytovkou obžalovaného a na tohto čakal v súvislosti s tým, že mu krátko pred tým nabúral do jeho vozidla, po vyjdení obžalovaného z bytovky pred týmto začal utekať. Ak poškodený tvrdí, že obžalovaný hneď na to, ako vyšiel z bytovky a zbadal ho, začal na neho fyzicky útočiť spôsobom popísaným v skutku, odvolací súd konštatuje, že obžalovaný mal zrejmy motív pre fyzické napadnutie poškodeného, a to zlosť na poškodeného, nakoľko tento mu krátko predtým nabúral do jeho vozidla a obžalovaný v tej chvíli zjavne nedokázal ovládnuť svoje negatívne emócie voči poškodenému. Verzia obžalovaného, že poškodený si mal zranenia spôsobiť sám, keď pred ním utekal a prepadol cez lavičku, je nehodnoverná a nelogická aj z dôvodu, že poškodený od začiatku pred obžalovaným nezapieral, že to bol on, kto

nabúral do jeho vozidla. Odvolací súd si je vedomý toho, že obhajobnú verziu obžalovaného ohľadne priebehu skutku podporuje svojou výpoveďou svedkyňa N. B., ktorá k tomuto vypovedala v podstatných bodoch zhodne ako obžalovaný. Aj odvolací súd však výpoveď tejto svedkyne vyhodnotil ako nepravdivú a nehodnovernú, učinenu s cieľom napomôcť obžalovanému vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok, pričom svedkyňa má motív v tomto trestnom konaní takto vypovedať a postupovať, nakoľko svedkyňa je manželkou obžalovaného. Takýto záver odvolací súd prijal s prihliadnutím na ďalšie vykonané dôkazy, ktoré obžalovaného bez akýchkoľvek vážnejších pochybností usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti a sú v dobrom logickom súlade.

Obžalovaný A. B. je zo spáchania skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného I. J., ktorý od začiatku trestného konania ku skutku vypovedá v podstatných bodoch zhodne, od začiatku bez zmeny tvrdí, že zranenia mu spôsobil obžalovaný, ktorý ho fyzicky napadol z dôvodu, že mu predtým nabúral do jeho odstaveného vozidla. Pokiaľ sa aj poškodený v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní v niektorých smeroch odchýlil od svojich predchádzajúcich vyjadrení, uvedené možno prijateľne a logicky zdôvodniť značným časovým odstupom od skutku, načo poukázal aj sám poškodený. Poškodený pritom aj na hlavnom pojednávaní, pokiaľ ide o podstatu skutku, k tomuto vypovedal totožne ako v predchádzajúcich výpovediach. Je pritom všeobecne známym faktom, že s odstupom času si osoba prestáva pamätať najmä menej dôležité skutočnosti, respektíve detaily týkajúce sa určitej prežitej udalosti. Práve za situácie, ak by poškodený aj so značným časovým odstupom popisoval priebeh skutku opakovane totožne do najmenších detailov, uvedené by mohlo vyvolať dojem vopred naučených výpovedí poškodeného. U poškodeného nebol zistený motív, pre ktorý by mal práve obžalovaného nepravdivo obviniť ako osobu, ktorá mu mala spôsobiť u neho identifikované zranenia. Poškodený síce obžalovanému krátko pred skutkom nabúral do jeho odstaveného vozidla, avšak poškodený od začiatku nepopieral pred obžalovaným, že je tou osobou, ktorá mu spôsobila škodu. Ako vyplýva z lekárskej správy ohľadne prvotného vyšetrenia poškodeného na príjmovej chirurgickej ambulancii Hornooravskej nemocnice s poliklinikou Trstená zo dňa 28.5.2017, poškodený s utrpenými zraneniami prišiel do nemocnice krátko po skutku (vyšetrený bol dňa 28.05.2017 v čase o 16.25 hod.) a k vzniknutým zraneniam hneď na začiatku tvrdil, že v tento deň bol v čase okolo 14.00 hod napadnutý inou osobou, ktorá ho udierala päšťami, pričom poškodený konkretizoval časti tela, do ktorých mal byť takto udieraný a tieto prvotné vyjadrenia poškodeného k vzniku zranení v podstatných bodoch korešpondujú s jeho výpoveďami v rámci vedeného trestného konania. Pokiaľ obžalovaný naznačoval aj tú možnosť, že poškodený v dobe skutku mohol byť pod vplyvom nejakej návykovej látky, k tomuto odvolací súd uvádza, že poškodený bol krátko po skutku na lekárskom vyšetrení a v rámci lekárskeho správ sa žiaden takýto záver nekonštatuje. Bezprostredne po skutku bola v priamom kontakte s poškodeným a rozprávala sa s ním svedkyňa L. K., pričom svedkyňa sa výslovne vyjadrila, že si nemyslí, že by poškodený mal v tom čase vypité alebo bol pod vplyvom omamných látok. Výpoveď svedka poškodeného nie je jediným usvedčujúcim dôkazom obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. V tomto smere aj odvolací súd poukazuje na výpoveď svedkyne L. K., ktorá bola priamym svedkom skutku. Svedkyňa sa v rámci svojej výpovede vyjadrila k tomu, za akých okolností sa stala svedkyňou tohto skutku a priebeh fyzického útoku obžalovaného na poškodeného popísala v podstatných bodoch zhodne s výpoveďou svedka poškodeného I. J.. Aj táto svedkyňa vypovedala o tom, ako obžalovaný fyzicky napádal poškodeného tým spôsobom, že tohto opakovane udieral päšťami do ľavej strany tela. U svedkyne pritom nebol ani zo strany odvolacieho súdu zistený žiaden taký dôvod, pre ktorý by mala nepravdivo vypovedať v prospech poškodeného a naopak v neprospech obžalovaného. Je síce pravdou, že poškodený a svedkyňa sa poznajú, nakoľko dlhé roky žijú v blízkosti na rovnakom sídlisku, avšak v rámci tohto konania neboli medzi nimi zistené a preukázané žiadne bližšie vzťahy presahujúce rámec bežných susedských vzťahov osôb dlhoročne žijúcich v susedstve. Nie je namieste spochybňovať pravdivosť a hodnovernosť výpovede svedkyne K. len z dôvodu, keď táto v rámci popisu priebehu skutku neuvádzala nič o tom, že poškodený mal prepadnúť cez lavičku, čo zhodne tvrdili obžalovaný a poškodený. K tomuto krajský súd uvádza, že svedkyňa v určitom momente priebehu skutku odišla z balkóna, odkiaľ konflikt sledovala, do vnútra svojho bytu, lebo chcela privolať políciu. Po tom, ako sa svedkyňa vrátila na balkón, konflikt medzi obžalovaným a poškodeným už bol ukončený. Teda k prepadnutiu poškodeného cez lavičku mohlo dôjsť v momente, keď bola svedkyňa chvíľu počas konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným vo vnútri svojho bytu, lebo chcela privolať políciu. Aj keď sa pred bytovým domom, v ktorom svedkyňa v dobe skutku žila a z balkóna ktorého pozorovala fyzické napadnutie poškodeného obžalovaným, nachádzajú stromy, niet dôvod spochybňovať výhľadové pomery svedkyne. Svedkyňa v rámci svojich opakovaných výpovedí neuvádzala nič také, že by mala v nejakom smere problematický výhľad na miesto skutku. Ak ohľadne uvedeného obhajoba predložila súdu prvého stupňa fotografiu,

k tejto odvolací súd poznamenáva, že sa zjavne nejedná o fotografiu vyhotovenú z miesta, z ktorého svedkyňa pozorovala konflikt a rovnako sa nejedná o fotografiu z doby skutku. Výpoveď poškodeného podporuje tiež výpoveď svedkyne L. J., ktorá je jeho matkou. L. J. síce nebola priamym svedkom skutku. Vypovedala však o tom, že so synom bola krátko po skutku, keď sa vrátil domov, sťažoval sa jej, že nemôže dýchať, že ho ktosi zbil a hovoril o pani K., ktorá môže potvrdiť, čo sa stalo. Keď na to svedkyňa volala pani K., táto jej potvrdila, že syna zbil nejaký muž a potom jej syn poďakoval, že vyšla na balkón, zakričala na muža a tento ho na to prestal biť. Na to išiel syn spoločne s otcom na ošetrovanie do Trstenej. Z výpovede svedkyne vyplynula aj skutočnosť, že práve obžalovaný sa mal u nej krátko po skutku informovať na stav syna, pričom z logiky veci vyplýva, že ak by obžalovaný pred tým fyzicky nenapadol poškodeného, nemal by následne dôvod informovať sa na jeho zdravotný stav. Významným a objektívne existujúci dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje zo spáchania skutku, je odborné lekárske vyjadrenie vypracované ohľadne zranení poškodeného v tomto trestnom konaní dňa 25.08.2017 L. E. E., znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a výpoveďou znalca k tomuto vypracovanému odbornému vyjadreniu. Znalec v rámci odborného vyjadrenia síce uvádza viaceré mechanizmy, ktorými predmetné zranenia zistené u poškodeného mohli vzniknúť. Znalec však uzatvoril, že mechanizmus vzniku zranení môže zodpovedať tvrdeniam poškodeného I. J., že útočník ho opakovane udieral päťou do ľavej ruky, do temena hlavy, ľavého boku a ľavého ucha, načo poškodený následne spadol na zem, lebo prepadol na drevenej lavičke. Obžalovaného nie je spôsobilou vyvinieť zo spáchania skutku výpoveď svedka O. L.. Menovaný svedok síce nevypovedal nič o fyzickom napadnutí poškodeného obžalovaným, keď týchto videl spolu, v tejto súvislosti je však potrebné dať do pozornosti, že tento svedok len prechádzal okolo obžalovaného a poškodeného, teda nebol prítomný počas celej doby ich stretnutia, navyše obžalovaný a poškodený sa v deň skutku nestretli iba jedenkrát, a teda nie je zrejmé, svedkom ktorého stretnutia medzi obžalovaným a poškodeným bol tento svedok. Svedok sa síce vyjadril, že na poškodenom si nevšimol žiadne zranenia, ohľadne tohto vyjadrenia svedka je však potrebné mať na zreteli, že svedok len prechádzal okolo obžalovaného a poškodeného a z jeho výpovede nevyplynulo nič také, že by sa v tom čase bol bližšie sústredil na osobu poškodeného. O zraneniach poškodeného tu nie sú žiadne vážnejšie pochybnosti, nakoľko tieto boli krátko po skutku objektivizované lekárske vyšetrením poškodeného a k zraneniam poškodeného bolo v tomto trestnom konaní vypracované odborné lekárske vyjadrenie, ktoré žiadnym spôsobom nespochybnilo u poškodeného lekárske vyšetrením krátko po skutku zistené zranenia. Niet na mieste spochybňovať ani vznik zranenia, a to zlomeniny X. rebra u poškodeného v dobe skutku, a to z dôvodu, že toto zranenie bolo u poškodeného zistené až dodatočne dňa 05.06.2017. K tejto skutočnosti bol na hlavnom pojednávaní vypočutý znalec L. E. E., ktorý v tejto trestnej veci vypracoval odborné vyjadrenie k zraneniam poškodeného. Znalec sa vyjadril, že u poškodeného sa röntgen hrudníka robil hneď, a to vzhľadom na existenciu modriny a odreniny na hrudníku, ako aj z dôvodu, že sa poškodený sťažoval. Zlomeninu v tom čase vidno nebolo. Stáva sa to bežne, že takúto zlomeninu nie je vidieť, nakoľko rebrá sa prekrývajú a až po určitom čase, keď dôjde k odvápneniu lomu zlomeniny, je túto vidieť. Preto u poškodeného bola zlomenina X. rebra zistená až dňa 05.06.2017. Predmetné zranenie pritom jednoznačne mohlo vzniknúť pádom na lavičku. Z výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní pritom vyplynulo, že zranenie zlomenina X. rebra nemohlo u poškodeného vzniknúť pri dopravnej nehode, ktorá predchádzala skutku. Ako vyplynulo z výpovede znalca na hlavnom pojednávaní, takýto druh zranenia vznikne vtedy, keď dôjde k rýchlemu spomaleniu, čiže idúce vozidlo narazí do stojaceho vozidla, respektíve do pevnej prekážky, v takomto prípade by však vozidlo bolo poškodené spredu a nedošlo by len k šuchnutiu jednej jeho časti. Skutočnosť, že vozidlo obžalovaného, do ktorého pred skutkom narazil poškodený, nebolo poškodené spredu, ale došlo len k tzv. šuchnutiu jednej jeho bočnej časti, vyplýva jednak zo správy o nehode, v rámci ktorej je zakreslené zistené poškodenie na vozidle obžalovaného a ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, ako aj z výpovede svedka O. L., ktorý sa výslovne vyjadril, že v prípade nehody to bolo len také šuchnutie a na stojacom aute obžalovaného boli šmuhy. Krajský súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že L. E. E. mal byť na hlavnom pojednávaní vypočutý ako svedok a nie poučený a vypočutý ako znalec. Odvolací súd uvádza, a ako to vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu, že odborné lekárske vyjadrenie týkajúce sa zranení poškodeného I. J. vypracoval L. E. E. ako znalec, a to na základe opatrenia povereného príslušníka Policajného zboru v tejto trestnej veci zo dňa 16.08.2017, ktorým bol L. E. E. pribratý do tohto konania ako znalec za účelom vypracovania odborného vyjadrenia postupom podľa § 141 ods. 1, ods. 2 Tr. por. Pokiaľ ide o samotný výsluch znalca na hlavnom pojednávaní, tu krajský súd poukazuje na ustanovenie § 268 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého ustanovenia odsekov 1 až 4 sa primerane použijú aj na odborné vyjadrenie. Krajský súd sa nestotožňuje ani s ďalšou odvolacou námietkou, že znalec L. E. nie je oprávnený vyjadrovať sa k poškodeniu vozidla a riešiť rôzne varianty nehodového deja. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že nakoľko obžalovaný sa bránil aj tým, že poškodený mohol

zranenia utrpieť pri dopravnej nehode, keď pred tým narazil do jeho vozidla, znalec potom riešil aj možný mechanizmus vzniku zranení u poškodeného (osobitne pokiaľ ide o zlomeninu X. rebra) pri dopravnej nehode, čo je nepochybne v jeho kompetencii a pri riešení tejto otázky znalec logicky musel zohľadniť, akým spôsobom malo k dopravnej nehode dôjsť, ako aj poškodenie vozidla. Znalec celkom pochopiteľne tiež uviedol, pri akom konkrétnom nehodovom deji by vzniklo zranenie zlomenina X. rebra. Vzhľadom na všetky tieto krajským súdom uvádzané dôkazy, ktoré obžalovaného bez akýchkoľvek vážnejších pochybností usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku, potom vinu obžalovaného nie je spôsobilým žiadnym vážnejším spôsobom spochybníť ani to, že poškodený trestné oznámenie podával až s určitým časovým odstupom od skutku a tiež to, že poškodený policajtom pri riešení dopravnej nehody neuvádzal, že bol napadnutý obžalovaným (opätovne je logicky prijateľným, že policajti boli privolaní ohľadne dopravnej nehody a prítomné osoby sa primárne zamerali na riešenie otázky dopravnej nehody, resp. spôsobenej škody a poškodený v tom čase nebol v natoľko vážnom a kritickom stave, že by bol musel nevyhnutne primárne riešiť zranenia a s tým súvisiace predchádzajúce napadnutie obžalovaným).

Pred vyhlásením dokazovania za skončené na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa tak strana obhajoby, ako ani obžaloba nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Obhajca obžalovaného a prokurátor, prítomní na verejnom zasadnutí konanom pred odvolacím súdom o odvolaní obžalovaného, rovnako nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

Po tom, čo súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam tak, ako tieto premietol do skutku výroku o vine napadnutého rozsudku, následne protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obžalovaný inému (poškodenému I. J.) úmyselne ublížil na zdraví.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou protiprávneho konania obžalovaného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., odvolací súd považuje za vhodné vo všeobecnosti pripomenúť nasledovné: Objektom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. je ľudské telo. Hmotným predmetom útoku je telo človeka. Následkom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. musí byť vždy ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák., ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného (v súlade so zaužívanou súdnou praxou a judikatúrou minimálne sedem dní).

Zranenia, ktoré poškodený I. J. utrpel následkom fyzického napadnutia obžalovaným a sú konkretizované v skutku, majú aj podľa názoru krajského súdu nesporne povahu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zák., nakoľko tieto si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, ošetrovanie, liečenie a poškodeného obmedzovali v obvyklom spôsobe života (tento mu sťažovali) po dobu 33 dní, ako uvedené vyplynulo z odborného vyjadrenia vypracovaného v tejto trestnej veci ohľadne zranení poškodeného znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie L. E. E.. V tejto súvislosti znalec konkrétne uviedol, že u poškodeného doba liečenia trvala odo dňa 28.05.2017 do dňa 30.06.2017, mal vystavenú aj práceneschopnosť odo dňa 29.05.2017 do dňa 30.06.2017. Vzhľadom k charakteru zranení, rozsahu zranení a priebehu liečby boli obidve tieto doby (doba liečenia aj doba práceneschopnosti) v tomto trvaní adekvátne. Poškodený bol obmedzený v obvyklom spôsobe života v súvislosti so zraneniami, ktoré utrpel dňa 28.5.2017 nutnosťou vyšetrenia a ošetrovania na chirurgickej príjmovej ambulancii LSPP HN sP Trstená, nutnosťou vyšetrenia v neštátnej neurologickej ambulancii Námestovo a nutnosťou opakovaných kontrol v neštátnej chirurgickej ambulancii Námestovo a u svojho obvodného lekára v Námestove. Poškodený prvých 3 až 4 dni od úrazu pociťoval bolesti krku, ľavého lakťa a ľavej ruky. Tieto bolesti neboli nijako intenzívne. Počas prvých 10 dní od úrazu pociťoval bolesti hlavy a počas celej doby liečenia pociťoval bolesti hrudníka vľavo. Bolesti boli intenzívnejšie prvých 7 až 10 dní od úrazu, mierne sa zväčšovali pri vstávaní, pri chôdzi, pri pohybe hlavou, pri kašli, pri dýchaní, pri dotyku a vlastne pri akejkoľvek fyzickej námahe a v priebehu liečby mali postupne klesajúcu intenzitu.

Ani krajský súd nemá pochybnosť o úmysle (priamom) obžalovaného fyzickým útokom na osobu poškodeného tomuto spôsobiť ublíženie na zdraví, a to s poukazom na povahu, intenzitu fyzického útoku na osobu poškodeného, ako aj časti tela poškodeného, na ktoré smeroval fyzický útok obžalovaného. Fyzický útok obžalovaného na poškodeného spočíval v opakovaných úderoch pästou, a to do oblasti

ľavej ruky, do temena hlavy, ľavého boka, ľavého ucha, pričom sa jednalo o násilie miernej až strednej intenzity (ako sa k uvedenému vyjadril znalec L. E. E. v rámci odborného vyjadrenia). Pokiaľ ide o následné prepadnutie poškodeného na lavičke, pokiaľ poškodený pri fyzickom útoku obžalovaného ustupoval smerom k lavičke a obžalovaný ho opakovane udieral päšťou, obžalovaný za takejto situácie bol minimálne uzročený s tým, že obžalovaný takto môže na lavičke prepadnúť a pri tomto si spôsobiť minimálne ublíženie na zdraví.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd potom uzatvára, že obžalovaný konaním popísaným v skutku, ktoré smerovalo voči osobe poškodeného I. J., nesporne naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o treste, keď obžalovaný namietal uloženie neprímerane prísneho trestu, a to trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z týchto dôkazov vyplývajúce, avšak tieto nesprávne vyhodnotil pre účely uloženia trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť v kontexte zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák., ako aj v kontexte účelu trestu, čo malo v konečnom dôsledku za následok uloženie neprímerane prísneho trestu obžalovanému a to trestu odňatia slobody, ktorého výkon súd obžalovanému podmiennečne odložil na skúšobnú dobu.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., teda že obžalovaný viedol riadny život (obžalovaný doposiaľ nebol odsúdený pre spáchanie trestného činu, nemá vedené iné trestné konanie a vedenie riadneho života možno u obžalovaného konštatovať i napriek zisteným záznamom o spáchaní priestupkov, keď sa jednalo o priestupky na úseku dopravy, teda protiprávne konanie inej povahy ako spáchaná trestná činnosť, protiprávne konanie menšej závažnosti v podobe spáchania priestupkov, jednalo sa o menej závažné priestupky a jednalo sa o priestupky spáchané v takom počte a v takých časových odstupoch po sebe, súčasne za dlhé časové obdobie, keď uvedené je bez významnejšieho vplyvu na konštatovanie vedenia riadneho života obžalovaným, navyše obžalovaný žije usporiadaným rodinným životom, riadne pracuje a neboli zistené negatívne poznatky o jeho osobe z miesta bydliska). Správne u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák. Potom pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1 : 0, u obžalovaného súd prvého stupňa pri ukladaní trestu ďalej správne postupoval podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. Okresný súd však nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, pričom krajský súd totožne s odvolacími námietkami obžalovaného takýto obžalovanému uložený trest považuje za neprímerane prísny pokiaľ ide o zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne zohľadniac kritériá podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. a účel trestu. V tomto smere krajský súd považoval za primeraný trest pre obžalovaného peňažný trest, a to úplne pri dolnej hranici zákonom určenej výmery peňažného trestu. Nakoľko obžalovaný je doposiaľ netrestanou osobou, ktorá nemá sklony ani k častému páchaniu priestupkov, či k páchaniu závažnejších priestupkov, žije usporiadaným rodinným životom, riadne pracuje, o obžalovanom neboli zistené negatívne poznatky z miesta bydliska, spáchanie tohto trestného činu obžalovaným bolo výnimočným vybočením z vedenia inak riadneho života obžalovaným (obžalovaný sa tak pred skutkom, ako ani po značne dlhú dobu od spáchania skutku inej trestnej činnosti nedopustil), navyše v danom prípade sa jednalo o spáchanie menej závažnej trestnej činnosti v podobe prečinu, na obžalovaného potom nie je nutné do budúcnosti pôsobiť, aby viedol riadny život, uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu, teda obžalovaného viesť k vedeniu riadneho života hrozbou výkonu trestu odňatia slobody pre prípad porušenia podmieneného odsúdenia nevedením riadneho života. Krajský súd potom postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti – vo výroku o treste a následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a o náhrade škody rozhodol o uložení trestu obžalovanému a to podľa § 156 ods. Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažného trestu vo výmere 300,- (tristo) Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac. Takýto obžalovanému uložený trest zodpovedá nielen zásadám ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na kritériá pre ukladanie trestu obžalovanému podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., ale takýto trest zodpovedá aj

zásadám individuálnej a generálnej prevencie a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a u obžalovaného takýto trest možno považovať za dostatočný pre dosiahnutie účelu trestu. Obžalovaný navyše odvolaciemu súdu spoľahlivo preukázal, že má finančné prostriedky, z ktorých je schopný peňažný trest uhradiť. Pri ukladaní takého trestu obžalovanému, osobitne pokiaľ ide o jeho výmeru 300,- Eur pri dolnej hranici zákonom určenej výmery peňažného trestu, odvolací súd tiež osobitne zohľadnil v prospech obžalovaného neprímerane dlhú dobu tohto vedeného konania pred súdom prvého stupňa (vzhľadom na povahu spáchanej trestnej činnosti, keď sa jednalo o menej závažnú trestnú činnosť, v podstate jednoduchý skutkový dej, ktorý si nevyžadoval vykonanie rozsiahleho dokazovania), keď na tejto sa významnejším spôsobom nepodieľal obžalovaný, ale súd prvého stupňa rýchlosťou a spôsobom konania (osobitne opakované zrušenie predchádzajúcich rozsudkov súdu prvého stupňa odvolacím súdom pre zistené pochybenia).

Ani podľa názoru krajského súdu v tomto prípade nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., t.j. uplatnenie princípu ultima ratio pri spáchaní prečinu obžalovaným. Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Podľa názoru krajského súdu nepatrnosť obžalovaným spáchaného prečinu nie je nepatrná. Obžalovaný konal úmyselne, poškodenému spôsobil viaceré zranenia, ktoré si vyžiadali liečenie a obmedzovali ho v obvyklom spôsobe života po dobu 33 dní, obžalovaný poškodenému spôsobil ako najzávažnejšie zranenie zlomeninu X. rebra, zo strany obžalovaného sa jednalo o opakované údery päťou, pričom obžalovaný sa neštil takto útočiť aj na hlavu poškodeného, čo je osobitne nebezpečné z hľadiska možného vzniku zranení a krajský súd osobitne zdôrazňuje, že poškodený obžalovanému nedal žiadnu príčinu na takéto jeho fyzické napadnutie (k napadnutiu poškodeného obžalovaným došlo za situácie, keď poškodený čakal na obžalovaného, aby spoločne riešili následky nárazu vozidla poškodeného do odstaveného vozidla obžalovaného, keď v prípade fyzického napadnutia poškodeného obžalovaným zo strany obžalovaného išlo výlučne o nezvládnutie jeho negatívnych emócií voči osobe poškodeného, ktorý mu krátko pred tým nabúral do vozidla).

Súd prvého stupňa tiež správne postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému I. J. škodu vo výške 1.185,60 Eur. Poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil riadne a včas (do skončenia vyšetrovania a s uvedením, v akej výške a z akého právneho titulu si náhradu škody uplatňuje), a to pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 25.8.2017. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že poškodený zranenia utrpel v priamej príčinnej súvislosti s trestným činom spáchaným obžalovaným na jeho osobe a poškodenému priznané bolestné v sume 1.185,60 Eur bolo určené na základe záverov znaleckého posudku vypracovaného v tejto trestnej veci ohľadne zranení poškodeného znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia L. E. E..

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.